

www.kvantov-prehod.org

Реалността на Духа се определя от реалното въздействие върху сетивата

Можем да открием Бог чрез ретранслиращите в торсионни полета магнитни трептения на звука и думите кристали

Интервю на Лияна ФЕРОЛИ с Иван МИТЕВ

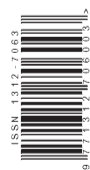
- Г-н Митев, всеизвестно е, че приближавайки към 2012 година, ни чака съвсем нов живот. Но какво означава това понятие?

- Новият живот предполага пробуждане за различно по качество отношение към

света и всички стойности, които съпътстват живота. Това е смяна на ценностната система. Например, като европейския Ренесанс и като българското, закъсняло с векове Възраждане. Нашият народ имаше шанс и след 1989 г. да се прероди духовно. За съжаление не му беше позволено да се обедини – около национална идея, вяра, култура. Той беше подведен от политическата върхушка, остави се да бъде политизиран и после, след като бе изце-

ден духовно и физически, беше изоставен на улицата. Сега, вместо да се развива културно и икономически, той трябва да оцелява и да чака политиците да му подхвърлят трохи от усвояваните от самите тях европейски фондове.

СТР. 4-5

618

В каталога на РП
нашият номер е

**СИСТЕМАТА 12
12 спирали ДНК,
12 чакри** **СТР. 7**

РЕФОРМА
„СВОБОДНИ ПАРИ“ **СТР. 2-3**

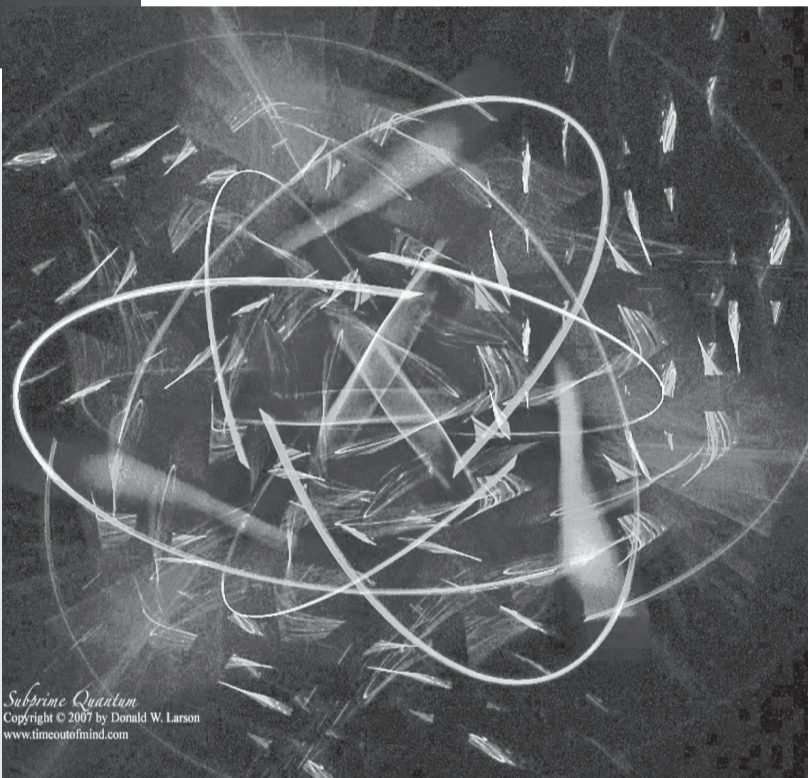
Износителят

ЩО Е КВАНТ

ди години, възниква въпросът каква аналогия между необходимата за това енергия и фотона може да има. Какъв ще бъде тогава фотонът, остава въпрос. Най-вероятно обаче планетното излъчване ще бъде съвкупност от множество атомни и молекулни излъчвания и търсенето на пълна аналогия между атомното и гравитационното квантуване ще се окаже погрешно.

Това, което ни показва квантуването на планетите, е отказ от погрешните представи за неопределеност в атомния свят. Възвръщането на класическата нагледност в микро-

Sublime Quantum
Copyright © 2007 by Donald W. Larson
www.timeoutofmind.com

От древността, та до днес природата на светлината си остава неясна. Нютон извършва хиляди опити, за да установи основните ѝ свойства, и стига до заключения, които са в сила и днес: светлината се държи като поток от частици (материални обекти, подобни на твърди телца с маса), които имат свойството да взаимодействат с прозрачните тела така, като че ли възбуждат в тях някаква вълна.

Деветнадесети век е време на интензивно изучаване на свойствата на светлината. Установени са множество важни закономерности за нейните вълнови и топлинни свойства. Въз основа на една крива за слънчевото излъчване в началото на миналия век немският професор Макс Планк установи важна и поразителна закономерност – светлината се излъчва на порции (кванти), пропорционални на честотата на вълната. Започна ерата на квантовата физика.

Комбинирайки закона на Айнщайн за енергията и формулата на Планк за енергията на светлинните кванти (наричани сега фотони), достигаме до извода, че материалните съставки на фотоните се движат по окръжност с постъпателната скорост на квантите като цяло. Ако разглеждаме фотона като частица, това дава важна информация за структурата му. Обясняват се всички известни негови свойства и се прави извод дори за съществуващите сили между съставните му елементи. Те са най-силните, известни досега, и са обратно пропорционални на разстоянието между тези елементи (субфотони). Ще издържи ли проверката на времето този извод, зависи от необходимия анализ на едно откритие, което направих миналата година: не само атомните, но и планетните стабилни орбити са разпределени по определен дискретен ред, т.е. и те се квантуват. Ролята на атомната константа \hbar (константата на Планк, делена на 2π) обаче трябва да заеме орбиталният момент на количеството на движението на Меркурий.

Тъй като евентуален преход между две стабилни планетни орбити би отнел милиар-

света пък ще открие възможности за нови придобивки от атомния и молекулния свят.

Искам да предупредя обаче, че определеността в поведението на материалните обекти следва от законите за запазване. Неопределеност в бъдещето е възможна дотолкова, доколкото не познаваме обстоятелствата, които ни очакват. Но това не е повод да се отказваме от своите намерения и съответни действия, както и за фатализъм, тъй като въздействието върху дадена система зависи от нейната вътрешна организация.

И накрая, хилядолетният въпрос: откъде е у нас тази свободна воля? Отговорът е много прост: тази възможност е заложена в нас по силата на природните закони в процеса на еволюцията. Първоначално са оцелявали молекули, които са реагирали адекватно на определени външни въздействия. Тази реактивност се оказва решаваща за развитието на биологическите структури и за еволюционното вълшебство на живата природа.

Александър КАРАСТОЯНОВ,
член на *Интердисциплинната гражданска академия (ИНГА), действителен член на Ню-Йоркската АН и учен на 2008 г. според Американския биографски институт (АБИ). Автор на над 150 публикации, главно по теоретична физика с направления ядрена и атомна физика, квантова механика и относителност*

ОБРАЩЕНИЕ НА СВОБОДНИТЕ ПАРИ

Силвио ГЕЗЕЛ
1916 г.

Златният стандарт е бил въведен с довода, че би улеснил международната търговия. Обаче въвеждането на златния стандарт, в съгласие с количествената теория за парите, е резултирал в остро общо падане на цените не толкова скоро, колкото силни протести са се повдигнали за протекция. Тогава са били издигнати бариери под формата на защитни тарифи, за да затруднят търговията с чуждите страни. Не е ли тази жертва средство за постигане на някаква цел?

Но приемайки, че златният стандарт би могъл да се въведе без намаляване на цените и без икономически смущения, то също би оказало малка помощ на външната търговия. Твърди се, че нарастването на нашата външна търговия след установяването на златния стандарт е била предизвикана от него. Външната търговия обаче е нараствала, защото се е увеличавало населението, тя даже не е нараствала пропорционално на нарастването на населението. Освен това нарастването е станало главно със страни, които имат книжни пари (Русия, Австрия, Азия, Южна Америка), докато търговията със страните със златен стандарт (Франция, северна Америка) се е развивала бавно.

Златният стандарт би имал някакво оправдание, ако той би могъл да се възприеме универсално, без защитни тарифи, без икономически смущения и без внезапни флуктуации на цените. Да се върви по този път би било разумна политика за държава, която има силата да наложи златния стандарт на всички други държави. Но тъй като никоя държава няма тази власт и тъй като не можем да се надяваме, че другите държави ще следват нашия път, защо да не следваме пътя на международен стандарт на книжните пари? За Германия, която купува своите блага със злато, докато е принудена да ги продава срещу книжни рубли, книжни гулдени, книжни пезети, книжни лири, книжни песоси, книжни рейси и прочие, сигурно не е по-добре, отколкото ако купува благата с книжни марки. Ако продажната цена трябва да се изчислява във валута, различна от тази на цената на покупката, няма значение дали покупката е направена с книжна, сребърна или златна парична единица.

Дори ако златният стандарт е универсално възприет за международна търговия, неговите предимства са малки. Считало се е, че златният стандарт би улеснявал търговските сметки и би бил достатъчен да назове сумата от пари, та всеки да знае пълното им значение за всяка страна. Но това е илюзия! На първо място, златният стандарт не премахва колебанията на разменните отношения. Вносът и износът на злато за всяка страна се променят. Количествата могат да бъдат доста нищожни, но те са достатъчни

Износителят

РЕФОРМА
„СВОБОДНИ ПАРИ“

за значителна флуктуация на разменните отношения. Разменните отношения се колебаят между разходите за внос и износ на злато, които могат да възлизат на около 3% за превоз, застраховка, загубване на лихва и миньорни очаквания. А в добавка към това има и разходи за сечене на монети. Както правилно отбелязва Бамбергер, едно пътуване в чужбина за златото означава пътуване към топилната пещ. Тези разходи дори трябва да се считат за малка сделка. Но ако търговецът е принуден да отчита колебанията на разменните отношения, каква е ползата от златния стандарт за неговите сметки?

Другите предполагаеми изгоди от универсалния златен стандарт са даже по-отчайващи. Значителността на сумата от пари в една страна може да се разбере само когато се знаят цените на стоките, стойността на надниците и т.н. Ако например наследявам дългове, аз няма да остана в Германия, а ще отида там, където парите се печелят най-лесно. Ако емигрирам, сумата на дълга не се намалява, но моята платежоспособност нараства. Човек с дълг от 1000 долара в Германия е беден дявол, докато в Америка този дълг е дреболия. Истина е обратното, когато вместо дълг наследявам богатство. Каква е ползата от златния стандарт в този случай? Или да вземем друг пример, на емигрант се обещава голямо количество злато, но той веднага се осведомява за цените на стоките, произведени и потребявани от него. Докато не знае тези цени, той не може да си оформи схващане за назованата сума от пари. От златото той мислено прелита към цените на стоките; те, а не златото, са основата, върху която може да се строи. Но, ако за да оцени значимостта на сумата от пари, първо е необходимо да знае цените на стоките, той сигурно няма да прави разлика в това дали сумата от пари е в злато или в книжни пари. И като нещо безспорно, никой не знае дори приблизително значението на дадена сума пари и няма значение дали парите са златен долар или книжна рубла.

На практика всичко това има твърде малко значение за търговеца. Какво са всички тези аритметични проблеми в сравнение с хилядите непредсказуеми фактори, на които се базира търговската теория за вероятностите? Оценката на изискването за стоката, определянето на качеството ѝ, шансовете ѝ в конкуренцията със стотици други стоки, шансовете на модата, вероятността от нови вносни мита, нормата на печалбата, която може да даде този или онзи вид стока - това са нещата, които търговецът трябва да отчита. Превръщането на цените от една валута в друга е работа на момчето за всичко.

Далече по-важни от валутите на различните страни, с които търговецът прави бизнес, са защитните тарифи и техните промени. За да защитават златния стандарт, много страни трябва да отидат далече от свободния пазар. Но износителят би предпочел всякакъв вид валута, даже валутата с черупки от раковини от Централна Африка и свободен пазар със

златни пари, съчетан със защитни мита. И не се отрича фактът, че където се появи златен стандарт, следва протекция.

Вмеждународната търговия стоките се заплащат със стоки и ако се случи дефицит, само тогава може до известна степен да се плаща с пари. Тук се използват разсрочен кредит, менителни полици, заеми и прехвърляне на облигации. За изравняване на плащанията политиката на Емисионната банка е далече по-важна от съществуването на пари, подходящи за износ. И тук, както и другаде, предотвратяването е по-важно от грижата. Емисионната банка е длъжна да отчита падането на разменното отношение като знак, че е издала твърде много пари и така е вдигнала цените, затруднявайки експорта и поощрявайки импорта. В този случай тя е длъжна незабавно да работи за намаляване на цените, ограничавайки предлагането на пари. В противния случай тя трябва да увеличи предлагането на пари. Ако процедира по този начин, плащанията трябва винаги да се стремят към взаимно унищожаване, без да оставят изравняването да се заплаща с износ на пари. Затова най-малкото може да се каже, че не е необходимо да се предвижда износът на национална валута. Наистина,

ИЗНОСЪТ И ВНОСЪТ НА НАЦИОНАЛНА ВАЛУТА МОГАТ ДА СТАНАТ ГОЛЯМА ОПАСНОСТ ЗА СТРАНАТА.

Ако може да се изнася националната валута, Емисионната банка губи монопола си върху предлагането на пари и вътрешният пазар става изложен на контрола на чуждо, често враждебно, влияние. Френските пари, инвестирани в Германската банка, например, бяха оттеглени по време на Мароканската криза с цел да се навреди на Германия, цел, която бе постигната. Всяка глупава грешка във валутния контрол в чужбина въздейства върху парите у дома и не може да му бъде противодействано освен чрез тарифи. Когато чуждите страни въведат книжни пари и така изтеглят златото, това злато търси приложение другаде и започва да се излива в нашата страна, тласкайки цените нагоре, може би по времето, когато те вече са високи. А когато чуждите страни заменят златния стандарт със сребърни или книжни пари, златото потича далече от нашата страна, често по времето, когато има негов недостиг. Тези глупави грешки в управлението на парите много пъти са довеждали до затруднения нашите яхнати от дългове немски фермери.

Всичко това е доказано теоретично отдавна*, но е било демонстрирано на практика само след въвеждането на Свободните пари. Тъй като сега имаме форма на книжните пари, напълно отделена от златото. Със Свободните пари няма дори обещание за изкупуване на златото, но въпреки това разменното отношение с чуждите страни е по-стабилно от

преди. Най-напред Националната парична служба е съсредоточила всичките си усилия върху стабилизирането на общото равнище на цените. Ефектът е, че докато цените са останали устойчиви, размените с чужбина флукуират. Причината за това е, че в другите страни златният стандарт е останал в сила и затова цените се колебаят по обикновения начин. Другите страни обаче отказват да приемат това обяснение, обвинявайки нашите книжни пари. Тогава нашата Парична служба е решила да докаже, че колебанията се дължат на златото и е предприела политика за стабилизиране на вътрешните цени, за да стабилизира разменното отношение. Когато разменното отношение на марката се е вдигало, нараствал е резервът от пари, а когато отношението е падало, парите са оттегляни. И тъй като със Свободните пари натрупването на пари е търсене на блага, ефектът върху цените на благата, както и върху външния обмен, е бил точно както го е предвидила Паричната служба: размените са се стабилизирали, а цените са се колебали. По този начин показахме на света, че устойчиво разменно отношение заедно с устойчиво равнище на цените не е възможно да се очаква от златния стандарт и че тези две цели могат да се комбинират само когато стабилността на цените е всеобща. Тогава целта на всяка страна трябва да бъде стабилизиране на вътрешните цени, за да се получи устойчиво разменно отношение. Само чрез национални парични валути, управлявани по същия принцип във всяка страна, може стабилно разменно отношение в международната търговия да се комбинира със здрав национален стандарт. Сега изглежда, че другите страни трябва да се схванали поне този факт, тъй като на една международна конференция са призовавали за установяване на международна книжна валута и Международна парична служба.

Може да се направи нещо. Ние искаме свободен пазар, устойчиви външни размени и устойчиви цени на вътрешния пазар. Само с националните институции не можем напълно да осъществим тези три цели, така че трябва да стигнем до спогодба с останалия свят. А Свободните пари изглеждат предназначени да доставят основата за такава спогодба. Тъй като Свободните пари са покорни, приспособими, пластични.

**Гезел - „Приспособяване на парите към потребностите на модерното общество“, Буенос Айрес, 1897 г.; Франкфурт и Гезел - „Активна валутна политика“, Берлин, 1909 г.*

Превод от английски:
Георги Е. АНДРЕЕВ

Можем да открием Бог чрез ретранслиращите в торсионни полета магнитни трептения на звука и думите кристали

От стр. 1

Извечното състояние на народа ни сякаш е летаргията. Тя е много удобна като форма на съществуване и е така вкоренена в съзнанието му, че онези, които проглеждат, с омерзение напускат родината си и не щат повече да чуят за нея. Приказките за носталгия по родното са измислени от болни хора, които нямат сили да се изнесат оттук. Истината е, че България е отвратително мръсна, в буквалния смисъл на думата, страна, с население, на което не са присъщи приписваните му по времето на социализма добродетели. Тук всеки ден се изговарят милиарди думи, без нищо да се казва. Това трябва най-напред да си го признаем, после да го осъзнаем, за да тръгнем напред. Няколко световни шампиони по един или друг спорт не са достатъчни, за да ни умият лицето. Пред очите на всеки трябва да е непрекъснато написаното в тефтерчето на Левски: „Народе????“ с четирите въпросителни. **Или ще се пробудим, или Европа ще ни превърне в свои ибрикчии. Среден път няма.** Ние сме коридорът към нейния хол, а там е мястото за прислугата. За съжаление, малко хора осъзнават, че точно това място ни е отредено.

- Защо обикновено мъртвите надживяват живота?

- Живи са тези, от чиито идеи имаме потребност. Затова е казано, че **безсмъртните не си живеят живота – те се занимават с неща, които дават плод в по-далечно бъдеще.** Но от чии идеи днес имаме потребност? Това, че Ботев и Вазов са в учебниците, не означава че ни е притрябвало тяхното духовно наследство. Идете в която и да е книжарница и вижте какво се купува днес: „Как да станем богати“, „Как да отслабнем“, „Какво да сготвим в микровълновата печка“ и т.н. Посланията на надживелите смъртта, на прекрачилите във времето, са огледало за душите ни. А никой не иска да надзърне там и да види озлобената си физиономия.

- Може ли да бъде угасен стремежът към съвършенство?

- Никой досега не е казал точно какво

Огнен опал от колекцията на сем. Мумеву, <http://bgminerali.com/>

всъщност е съвършенството. Правени са много опити да се определи прекрасното, смешното, грозното и т.н., но за съвършенството определенията са най-малко. Съвършенството като идея, като път, като постижение, винаги ще бъде съпътствано от въпроси от типа на „От чия гледна точка?“ Самият факт, че никога не може да се намери единна гледна точка, от която да се определи нещо, прави определяемостта относително. В този смисъл не може да се стигне до нещо, което не е ясно какво е. Остава ни утехата да търсим пътя към него и да смятаме, че вървим нататък.

- Мъдростта достига ли се или се дава като истината?

- Хората се боят и от мъдростта, и от истината. И това е така, защото всеки неусетно е влязъл в играта, която изключва и двете. Преди много години със съквартиранта ми цяла нощ спорихме на висок глас какво е истина. Призори на вратата се почука. Беше старецът от съседната къща, донесе пожълтяла книга и каза „Ето, да си разрешите спора.“ С други думи, той ни даде истината. Но ние се бяхме уморили вече и не се възползвахме от подаръка. Което доказва, че и мъдростта, и истината отиват там, където има потребност от тях.

- Твоето познание достатъчно ли е, за да изключи смеха?

- Уви, никак не ми се ще да е достатъчно, за да изключи смеха, но непрекъснато имам усещането, че съм на ръба. Но не в това е бедата. Лошото е, когато и познани-

ето, и смеха ги няма. Както е навсякъде около нас.

- Коя е по-голямата ти любов – минералите или думите, и кое от тях работи повече за техния колекционер и извисява духа му?

- Едното не може без другото. Невъзможността да погала всички думи и всички минерали ме кара понякога да си мисля, че стойността на човешкия живот се измерва с копнежа по нещо, което го осмисля и извисява. Напоследък много хора го-

ворят за минерали и смятат за синоним на тази дума „камък“. Не „скъпоценен камък“, а просто „камък“. А синоним на минерал би трябвало да бъде „енергия“. Така че докосването до същностните неща в този свят е дадено на твърде малък брой хора. Може би така трябва да бъде. Понякога почитта и към думите, и към минералите се изразява с мълчание – то съдържа в себе си съзерцанието, удивлението, благодарността, че си зрящ – физически и духовно. Когато този възторг прелее от душата, тогава на помощ идват думите – най-нужното нещо на света след мълчанието. Не е вярно, че в началото е било словото. **В началото е било мълчанието, удивлението, осъзнаването на света.** И ако трябва да търсим съвършенство, трябва да го търсим именно там – защото думите никога няма да бъдат достатъчни да изразят усещанията и порива на духа.

- Един наш мъдрец казва, че всичко е в кристала, защото той е съхранил първоначалните енергии на Сътворението. Нещо като биокомпютър. Споделяш ли тази хипотеза?

- Процесите в минералите още са твърде непознати на науката – тя няма единно мнение дори за техния растеж. Затова никак не е случайно, че само в Германия научните институти, които изучават енергиите на минералите, са петдесет. А **кварцовите кристали са машини на времето и един ден точно чрез тях ще разберем какво означава да „сме във времето и то да е в нас“.** Не е случайно и това, че наскоро Ернст Мулдашев възкликна: „Ако искате да

Иван Мутев

видите времето, погледнете в кварцов кристал!” Старите гърци са държали в ръцете си планински кристал, докато са се молели, за да бъдат чути по-лесно от боговете. От днешна научна гледна точка това означава, че те са се досещали, че кристалите ретранслират магнитните трептения на звука, на думите, в торсионните полета. Тези полета, т.е. Бог, са навсякъде около нас, те обгръщат планетата. Глупаво е да се взираме нагоре, за да открием Бога, въпреки че и там го има.

Египтяните пък в своята „Книга на мъртвите” описват **насочването на душата след смъртта на тялото с помощта на късче кварц**. И те са били наясно, че енергията на душата бива пренесена или напред, или назад във времето. Или в по-съвършено общество от това, в което е живяла, или в по-изостанало. Първото в последвалата митология се отъждествява с Рая, второто – с Ада. На една мозайка от Помпей, правена малко преди Везувий да го заличи от лицето на Земята, е изобразен череп, под него – колело с криле, а отгоре им – пергел. Това точно илюстрира египетската теза – че **в зависимост от качеството на енергията, т.е. от това, дали една душа е повече или по-малко извисена, тя се отправя в една или друга посока**. И при всички случаи на по-малко извисената душа, дори да я възприемем като кълбо енергия, ѝ е по-трудно.

- Търсиш ли своите художествени герои, така както търсиш и скъпоценните камъни? Има ли автентика и в тях? И изобщо коя реалност е по-реална – тази в живота или в съзнанието, в духа ни?

- Писателят, изобщо човекът на духа, трябва много да се движи. Колкото и да е добро въображението ни, ние няма да можем да си представим вкус на сол, ако не сме близнали сол поне веднъж. Четенето не може да замести преживяното. Нито пък минералът в музея да ти даде усещането на минерал, намерен от теб самия. Бедата е там, че преживяванията уморяват и затова човек бяга от тях. Той е така устроен, че бяга от всичко, което изисква усилия. Опитва се да опрости, да автоматизира мисленето си, да заспи с отворени очи. Защото сънят не изисква никакви усилия. Сред тези хора, които предпочитат да са будни, каквото и да им струва това, подбирам героите си. Нека читателят види, че това не е толкова страшно. Не е толкова страшно да говориш истината, нито да се усмихваш, нито пък да прощаваш, не е толкова страшно да живееш истински, без да въртиш очи наляво и надясно за одобрение от някого. Така че **реалността на духа се определя от реалното въздействие върху сетивата**. Дори мъдрецът, преди да се пренесе в незримото по време на медитация, трябва да има здрава почва под краката си, за да се отдели от нея.

- Кои са камъкът и словото на сбъднатите ти надежди?

- Не може една дума или един минерал да направляват някого в живота, защото след като направиш първата стъпка, ти се прискъва да вървиш още, и още, и още. Друг е въпросът, че в един миг кръгът се затваря и ти се връщаш там, откъдето си тръгнал – в детството си. Там, където липсват мно-

гото думи, липсва завист, злоба, диващина, липсва дори страст. Има само копнеж. И тогава минералът може да е само един – първият, докоснат не с ръката, а със сърцето. И думата може да е само една – „искам”. В този момент от пътя човек среща светлата си същност и разбира, че през всичкото останало време напразно е безумствал, напразно се е борил с вятърните мелници. Разбира и че непрекъснато е бил подвеждан – от всички институции, без изключение – църква, училище, правителство и прочее. И от близките си, и от приятелите – най-често – несъзнателно.

И разбира, че не му остава друго, освен да се усмихне. И пак, и пак, и пак. И да си каже: „Какво нещо е животът!” А какво наистина е животът? Информация отвсякъде, пристигаща с едничката цел да те манипулира, да ти види сметката на всички нива. Но **грешат тези, които смятат, че човек непрекъснато трябва да оцелява. Той трябва и да се радва, да играе**. Птицата, когато е влюбена, пее. Животното, когато се нахрани, играе, радва се. Към тази игра трябва да вървим, а не към другата – да лъжем околните и себе си. Човекът, за разлика от другите живи същества, има душа, има разум, притежава дух, който го тегли, извисява го. И щом Бог е решил да ни създаде хора в това измерение, а не нещо друго, глупаво е да пропиляваме този шанс в игра, чиито правила друг ни ги определя. Нямам предвид битийното, а играта на духа, творчеството във всичко – в мисли, движения, мечти. Това е, което ни подобава, това е едничкият път към щастието – да се радваме във всеки миг, в който усещаме Живота.

Уместно е, преди да се предприеме опит за някакво подразделяне на масите, накратко да се обобщят техните главни свойства. Трябва да бъдат изброени **четири характерни белега**:

1. Масите винаги се стремят към нарастване.

Тяхната природа не им е поставила никакви граници. Там, където границите изкуствено се създават, т.е. във всички институции, използвани за съхраняване на затворени маси, винаги е възможно някакво отприщване и то от време на време става.

Не съществуват абсолютно сигурни структури, които биха могли веднъж завинаги да възпрепятстват нарастването на масите.

2. Вътре в масите цари равенство.

То е абсолютно, не подлежи на дискусия и никога не се поставя на съмнение от самите маси. То има толкова голямо значение, че състоянието на масите би могло направо да се определи като състояние на абсолютно равенство.

Главата си е глава, ръката си е ръка, не става дума за разликите помежду им.

Заради това равенство хората се превръщат в маси. Пренебрегва се онова, което би могло да ги отвлече от него.

Всички искания за справедливост, всички теории за равенство в крайна сметка черпят своята енергия от това преживяване на еднаквостта, което всеки по свой начин е познал сред масите.

3. Масите обичат плътността.

Те никога не могат да бъдат достатъчно плътни. Нищо не трябва да има сред тях, по възможност те трябва да бъдат всичко.

Масите изпитват чувство за най-голяма плътност в мига на разтоварването. Възможно е тази плътност да се определи и измери по-точно.

4. Масите се нуждаят от посока.

Те са в движение и се приближават към нещо. Посоката – обща за всички членове,

подсилва чувството за равенство.

Цел, която се намира извън всеки отделен участник и е една за всички, срива до основни личните нееднакви цели, които биха били смърт за масите.

Посоката е крайно необходима за тяхната трайност. Страхът от разпадането, който винаги е жив у тях, дава възможност да се насочват към каквито и да е цели.

Масите съществуват, докато имат недос-

СВОЙСТВА НА МАСИТЕ

Хесе на Елиас КАНЕТИ

тигната цел. У тях се наблюдава обаче още една неясна тенденция на движение, която води към по-висши и нови връзки. Често не е възможно да се предскаже естеството на тези образувания.

Всяко от установените четири свойства може да съществува в по-голяма или по-малка степен. В зависимост от това, на кое от тях ще спрем вниманието си, ще направим съответната **класификация на масите**.

Става дума за **отворени и затворени маси** и вече бе обяснено, че тази класификация се основава на тяхното **нарастване**. Масите са отворени, докато не е възпрепятствано нарастването им, и затворени, щом то се ограничи.

Друго различие, за което ще стане дума по-нататък, е различието между ритмични и стаени маси. То почива върху средните две главни свойства – **равенство и плътност**, и то на двете едновременно.

Стаените маси живеят от разтоварването си. Но те са сигурни в него и го забавят. Жадуват за един относително дълъг период на плътност, за да се подготвят за мига на разтоварването. Би могло да се каже, че се топят от своята плътност и задържат колкото може повече своето разтоварване. Процесът на образуване на масите започва при тях с равенство, той започва с плътност. Тук равенството се превръща в главна цел за масите, която те в края на краищата постигат: всеки общ вик,

АКТУАЛНИЯТ КАНЕТИ

всяка съвместна изява утвърждава това равенство и го прави действително.

В пълна противоположност на стаените маси, у **ритмичните маси** плътността и равенството са налице от самото начало. Тук всичко зависи от движението. Всички физически дразнения, които трябва да последват, са предварително определени и се

отразяват в танца. Чрез постоянно раздалечаване и приближаване плътността съзнателно се разрежда. Равенството обаче само се излага на показ. Чрез демонстрация на плътност и равенство изкуствено се предизвиква чувството за масовост. Тези ритмични образувания възникват бързо и само физическата умора е в състояние да им сложи край.

Следващата двойка понятия – **бавни и бързи маси**, почива изключително върху вида на тяхната **цел**.

Хвърлящите се в очи маси, за които обикновено става дума, които представляват толкова значителна част от нашия съвременен живот, всички политически, спортни, военни маси, които днес всекидневно са пред очите ни, са **бързи**.

Твърде различни от тях са религиозните маси на **отвѣдния живот** или на **поклонниците**: Целта при тях е в далечината, пътят е дълъг и истинското образуване на масите е отложено – то ще стане в някаква далечна страна или небесно царство. От тези **бавни маси** всъщност ни се удава да видим само част – притоците, тъй като крайното състояние, към което се стремят, е **невидимо** и недостижимо за невярващите. Бавните маси се събират бавно и виждат себе си като нещо трайно в необозрима далнина.

Всички тези форми, чиято същност бе само загатната, се нуждаят от по-обстойно разглеждане.

Подготвил за печат:
Цветан АНДРЕЕВ

КОНТАКТЪОРСТВО

- Вярно ли е, че има оръжие, което се съхранява в Непал и може да се задейства само с мантра?

- Мантричкото действие се дължи на силата на мисълта и се владее от малцина на Земята, защото за вас тази енергия е хаотична, прахосват я и не умеете да я впрягате на работа. Мощна енергия пилеете, по-мощна от ядрената. Мантрата е код, с който се задейства мисловната енергия на определена честота. По мантрически път се задейства и генното изменение на човечеството. В мантричката регулация се намира сигурността за контрола на енергията. Чрез нея Космическият разум управлява менталното поле на Земята. Не е проблем

ЗАДОЧНИ РЕПОРТАЖИ ОТ СЪЗВЕЗДИЕТО СЕВЕРЕН КРЪСТ

Зихара Зетрон отговаря на въпросите

да се задейства оръжие с мантра.

Този способ се използва и за други цели на по-високо ниво. Появата на живота се дължи на мантричкото ръководство на Висшия разум. Мисълта е действена и творческа под разумна диктовка. Божественото съзнание насочва еволюционните нива. Мантрата е връзката на човека с космоса. Без нея светът не би съществувал. Всеки, който руши с мантра, се наказва. Мантрата от низш тип е разрушителна, а тази от висш тип – градивна. Потвърждава се идеята за Божествената мантра,

създава света. В нейното зачатие има светлина и Божествено дихание. Правят се опити за мантричкото въздействие на човека от извънземни. Вие сте свързани в космоса и сте под закрилата на Висшия вселенски разум.

- Има ли живот на Марс?

- Не всяка планета е потънала в зеленина и вода като вашата. На Марс безспорно има живот, но той е в друго измерение, различно от вашето. На Марс се случват събития, които вие не може да знаете, не

може да видите въпреки космическата техника. Но Марс се обитава от космически жители, каквито сте и вие. Марсианците имат възможността да ви гостуват. Владее енергиите и имат съвършена техника. Те са видимо по-напреднали същества, но за тях не съществуват морални ангажменти относно другите космически жители. Напредъкът им позволява да правят някои експерименти с менталното човешко поле, за да се ползват от знанията и постиженията на космическите жители. Поради това те се славят като агресивни, но

то е агресия от този вид – на ментално ниво извличат информация за вас и могат да използват чужд опит. „Научи се да владееш с ум” е тяхната максима за действие спрямо другите цивилизации. Марсианците са владетели на ума. Обитават менталния хладен свят. Не владеят чувствеността, поради това не познават състрадателността и болката. Те са ледените философи на мирозданието и господари на умствения свят.

Цветана КАЧЕРИЛСКА
e-mail: anarilska@mail.bg

ДНК е живата история на истината и живота. Когато човек може да се слее с тази история, той може да влиза в различни действителности без видео, касети или книги. Той може да изживява. Много местни култури били обучавани да откриват останките от Живата библиотека. Това обяснява факта, че те почитат Земята и животните и разбират взаимодействието, което свързва всички неща. Тези местни култури били поставени на Земята умишлено, за да има някаква основа за обучение и място за потенциално задействане на паметта, когато дойде моментът.

ДНК съдържа кода. Съдържа програмата на самоличността, плана за съществуване, историята на вселената и историята на живота на това определено място. И всичко това се съхранява в клетките на човешките същества. Първоначалното ДНК на човешките обитатели имало генетически заложената система, основана на числото 12. Тоест **12те нишки генетичен материал били свързани с множество други представители или информационни източници, също 12 на брой.** Не забравяйте, действителността се отразява огледално от друга действителност. Дванадесетте информационни нишки осъществявали връзката между човешкия обитател и съответните информационни центрове вътре и извън неговото тяло.

Земята сега влиза в съюз или събиране на силите за замисъл, чрез който ИЗНАЧАЛНИТЕ АВТОРИ се завръщат, за да действат отново системата от 12 спирали в обитаващия вид – човешкия, на този етап – и да върнат Земята в пътя, който са начертали. Когато биологичната библиотека била замислена преди цяла вечност, било решено, че обслужващите планетата ще съхраняват ключа за достъп до данните, които се намират в тази жива библиотека.

Каква е връзката на това с **дванадесетте информационни центъра**? Когато чакрите на хората се свържат, отворят и действат, информацията започва да търси свой собствен израз и става достъпна. Има някои неща, които ще кодират или изстрелят тази информация, ще я извадят на предните линии на съществуването, за да започне тя да се изразява. **Когато се свържете с информационните центрове, седем във вашето тяло и пет извън него, вие сте готови да получавате енергия чрез още един комплект от 12 информационни центъра.** Когато действате своите дванадесет чакри, се свързвате с енергията, съхранявана в паралелни комплекти от по 12 центъра, които ще засилят още повече вашия процес. Това в крайна сметка ще доведе мозъка до завършеното му, пълно и подобно на компютър функциониране.

Дванадесетте паралелни действителности съхраняват начини за разкриването на информация, която е била засекретена. Има много стъпки за разкриването на тази информация. Това може да се сравни с тайните служби, които използват различни нива на пръстови и звукови отпечатъци, за да получат крайната информация. Има много различни начини, по които трябва да се направи връзка между нещата, ако нещо много тайно е скрито.

Задействането на 12те нишки ДНК съпада със задействането, завъртането, движението и отварянето на 12те информационни центъра - 12те чакри или енергийни диска. Това е началото на връзката между завъртането на дванадесетте. Когато става това подреждане на енергията, то внася и притегля енергия към **дванадесетте божествени тела във вашата Слънчева система.** Тези тела започват на свой ред да захранват Земята с

СИСТЕМАТА 12

12 спирали ДНК, 12 чакри

енергия. Те се задействат, освобождавайки това, което съдържат, за да може Земята биогенетически да започне живот. Има още много много групи от по 12 - дванадесетте въртящи се вселени, например. При въртенето на дванадесетте центъра ще настъпи хаос от ново съзнание тъй като, когато тези 12 енергийни центъра - особено външните пет, започнат да правят обратна връзка с тази планета, ще се появи невероятен поток от нова енергия.

Образуването на дванадесетте спирали не означава, че вие ще станете напълно информирани като вид. То означава, че **за да бъде прехвърлен човешкият вид в една по-висша форма на съзнание, има един максимум и един минимум от промени, които трябва да настъпят, за да се създаде нов начин на действие.**

Тези промени ще въведат ново честотно ниво,

от което всеки човек ще бъде засегнат по свой начин. Процесът може да се сравни с раждането на едно ново слънце във вашата атмосфера. Тези 12 спирали определено не съдържат цялата информация на светлинно закодираните влакна. Но образуването на дванадесетте спирали ще ви даде много като на човешки вид, един много по-широк поглед за това, кои сте вие.

Като членове на Семейството на светлината, вие знаете кои сте. Хората са тези, които не знаят кои са. Затова, докато носите маската на хора, понякога вие заблуждавате себе си, че всъщност не знаете кои сте. В непреходната част на своето същество вие знаете, че сте член на Семейството на светлината.

Ние наричаме Земята Живата библиотека, защото всички вие имате представа какво представлява една библиотека: това е място, където информацията се съхранява и винаги е на разположение. Използваме тази аналогия, защото искаме да ви създадем увереност, че навсякъде, където отивате, сте в библиотека. Просто още не сте разбрали как да преведате информацията или да откривате къде точно се намира тя.

Това е представата, която искаме да ви създадем. Тя ще доведе до по-голяма любов към Земята и по-голямо разбиране на идеята, че тук за всеки има по нещо, с което може да направи връзка. Никога няма да има самотни същества, когато се разбере, че има разумен живот, който желае да общува с хората. **Щом се образуват дванадесетте спирали, които свързват човека с дванадесетте информационни центъра, библиотеката ще се задейства.**

Хората са замислени така, че да бъдат ключът за достъп до тази информация в Живата библиотека. Има много истории, които можем да ви разкажем. Преди милиони години всички форми на живот съществували заедно на тази планета, особено във времето на динозаврите, когато тези огромни същества действали като пазители на планетата. Тук се натрупвали определени енергии за съхраняването на данни. Това ставало в продължение на милиони години.

В момента дванадесет е системата, която прави връзката, и ако се огледате, ще я видите навсякъде. Този символ бил въведен с определена цел: за да можете някой ден да разберете, че ви свързва с нещо, някъде другаде. Това не е вашият естествен ритъм, а групово съглашение да се използва енергията на дванадесет в много различни системи на действителността. Това е закодирана формула. Много неща, които са неразбираеми за логическото мислене, се разбират много добре от светлинно закодираните влакна и от тялото, което става много по-сензитивно.

Има такива, които биха казали, че това е много неефикасна система и че естественият поток не е такъв. Но тази система от 12 е потокът, към който тази планета е настроена. Всъщност, ако се вгледате, вие сте система от 13. Колко пъти в годината има пълнолуние? Тринадесет. Системата 13 ще дойде. Ще се отворите за нея скоро, защото ще преминете през времето. Енергията на 13 е отвъд логиката и отвъд наложените системи.

**Контакт с плеядианците:
Барбара МАРЧИНЯК
Из „Вестителите на зората”, 1992 г.**

Проектант на
символа на вестника
художник-хералдик
Христо Танев

Издател: **акад. Атанас Панчев**

Главен редактор
Алексия Тодорова

Редакционен колектив:
**Рени Радева
Лияна Фероли
Цветан Андреев**

Автор на главата
на вестника: **Галина Фероли**

Адрес на редакцията:
1172 София
жк «Дианабад»
ул. «Никола Габровски» №1
Хотел «Диана-1», ет. 6, ап. 62

Тел.: (02) 962 16 85;
(02) 962 16 86;
(02) 962 16 87;
e-mail: kvantov_prehod@dir.bg
ISSN 1312-7063

Издателска къща
«Новата цивилизация»
ЕООД, София

Уникредит Булбанк
IBAN:
BG04UNCN96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

Отдел Разпространение
и абонамент: 0888 69 33 59
Атанас Ралчев Панчев
(за пощенски услуги)

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии и материали хонорари не се изплащат.

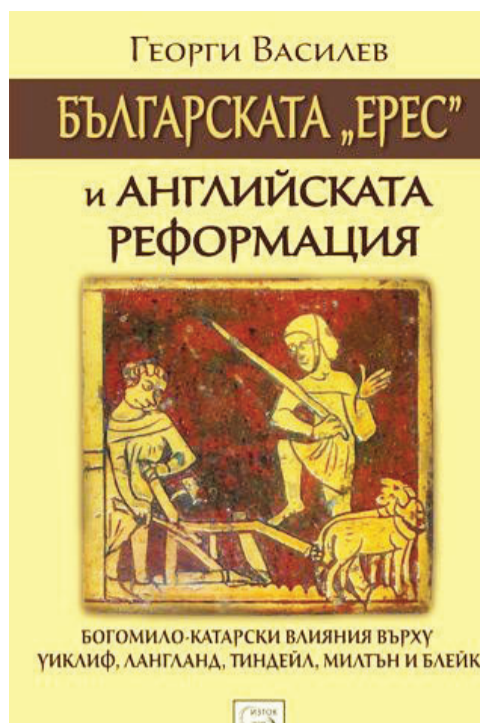
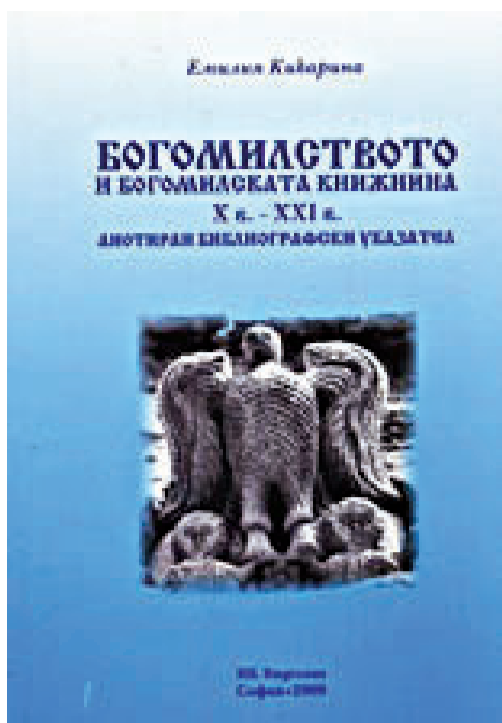
Ерика ЛАЗАРОВА

Сигурно съм пристрастна към темата за богомилството. Но нейната значимост за българската и европейска история, както и растящата актуалност на катарското културно наследство, превърнало се в един от козове на съвременната френска туристическа индустрия, ме кара да бъда особено чувствителна към постиженията в областта на теорията и литературата на български автори, ангажирани от проблема за богомилско-катарската ерес. И затова направих собствена класация на онези книги-събития, които са излезли от печат през последната година, година и половина и представляват наистина **най-доброто** като научен и художествен факт.

На първо място бих посочила монографията на **Георги Василев „Българската „ерес“ и английската реформация“** (2011). Това е книга-събитие, която вече в основната си част е била социализирана в изданието на английски език **„Българската ерес и английската Реформация“** (2005 в София и 2007 в Лондон).

Както показва изразително подзаглавието, вниманието на автора е фокусирано върху богомилско-катарските влияния върху Уиклиф, Лангланд, Тиндейл, Милтън и Блейк. В тяхното творчество открива не просто следи от дуалистичната ерес, взривила Средновековието, но и откровени разсъждения в нейн дух. Сочейки, че в България от X-XIII век се е натрупал **изключителен интелектуален фонд**, Г. Василев извежда една много плодотворна линия за бъдещите изследователски усилия, поставяйки логическия акцент върху осъществения синтез от религия, култура и цивилизация, утвърждаващ духовните потребности над материалните:

„...богомилството, катарството и свързаните с тях движения се оказват феноменален културно обогатяващ и преобразуващ процес, възприел най-широкия до този момент в западноевропейската история идеен хоризонт и породил впоследствие непознати културни оживления практически в цяла средновековна Европа.“

ЧЕТИРИ КНИГИ-ПОСТИЖЕНИЯ

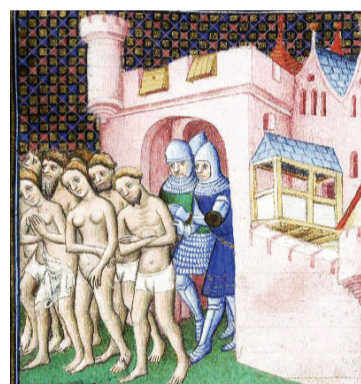
Голям познавач на историята на богомилството, ерудит от класа и задълбочен изследовател, проф. Василев владее изкуството на сравнителния анализ и умее да извежда своите тези с научна убедителност и прецизност. Затова и неговите открития в областта на английските превъплъщения на „българската ерес“ са **световно** признати.

С удоволствие ще се спра и на аотириания библиографски указател на **Емилия Кикарина „Богомилството и богомилската книжнина X в. - XXI в.“** (2009). Следвайки забележителния пример на **Кристина Гечева**, която създаде многообхватната многоезична библиография **„Богомилството“** (1997), младата авторка си поставя задачата да отрази максимално пълно богатата историография по темата на български език. И наистина успява да представи в учудващо обстоен за сравнително краткото време на работата по труда **обстоен**

регистър на автори и произведения, като обхваща и редица по-малко познати публикации от последните години. Но именно те позволяват да се разбере адекватността на замисъла, тъй като разкриват задълбочаващия се през годините интерес към богомилското учение.

С удоволствие ще се спра и на едно впечатляващо художествено произведение, убедително представящо в романизиран вид историята на богомилско-катарското движение.

Романът на **Димитър Шумналиев „Храмът на осмицата“** (2010) е сред най-доброто, създадено като литература върху богомилската тема. Известният наш журналист тук се проявява в ново творческо амплуа, превръщайки компетентно и с белетристическо майсторство историята на Албигойския кръстоносен поход в панорамна картина на богомилско-катарските вярвания, философия, начин на живот. Убедена съм, че онези читатели, които харесват Дан Браун, няма да бъдат разочаровани от българския писател, който дава една наистина увлекателна, но и много драматична представа за сблъсъка на религиозен фанатизъм и верска толерантност, на низки страсти и високи идеали. Възможността да опознае лично Лангедок и Прованс дава на Шумналиев шанса не просто да преразказва вече известни неща, но и да покаже естетически убедително не само идейната, но и житейски-битовата страна на богомилските и катарските идеи, носени от сложни и пълнокръвни герои.

На последно място хронологически, но не и по значение поставям изключително интересното изследване на изтъкнатата българистка **Гражина Шват-Гълъбова „Haeresis Bulgarica в българското културно съзнание на XIX и XX век“** (2010). Не може да не направи впечатление отличното боравене с българските интерпретации на богомилството в пределно широк контекст – времеви, жанрови и съдържателно-смыслов – от страна на един полски автор. Разбира се, става дума за доказан учен и приятел на България, който и в тази си книга демонстрира детайлно познаване на изворовия материал, върху който изгражда своята концептуална рамка. Показвайки актуалността и многоликостта на постмодерните прочити на богомилството.

Смело навлизайки в морето от авторски позиции относно същността и значението на богомилството в българската национална идеология, във философско-мирогледни конструкции, културологически теории и литературни креации, проф. Шват-Гълъбова търси отговор на въпроса „как е протичал диалогът на съвременната българска култура с богомилството, разбираемо като явление,

непрекъснато възвръщано на колективната памет на българите в нови и нови конфигурации.“

Подчертавайки, че по необходимост подобен научен проект не може да не се реализира като **отворен**, тъй като на български език непрекъснато се появяват нови текстове, съживяващи богомилството, изследователката, определяйки основната насока на търсенията си, всъщност задава един изключително важен за посланията на мисловното ни наследство и за модерните и постмодерните му тълкувания въпрос:

„Дали в това моделирано за моментни нужди еретично минало съвременната, ориентирана към светогледен плурализъм българска култура е търсила **хомеопатична противоотрова** срещу тревогата от модернизацията? Или е тъкмо обратното – исторически обусловената религиозна неувереност на българите е получила по този начин признание в един привидно секуларизиращ се свят?“

В историята на идеите обаче, създава самата авторка, въпросите са повече от отговорите, но това е и обективно **предимство** за теоретичите, тъй като провокира към следващи интерпретации.

Затова и литературата върху богомилството и върху неговото европейско продължение – катаризмът, закономерно ще продължава да расте. Доказвайки оригиналността и виталността на „българската ерес“, просъществувала цели столетия и продължаваща да стимулира хуманизма, волнодумието, антидогматизма и религиозната толерантност.